

Η ίδια ιδέα, η ίδια στρατηγική: πάντα θα υπάρχει ένας “νέος” νόμος -πλαίσιο

“ Όπως η ίδια η κοινωνία την οποία υπηρέτησε τόσο πιστά, το πανεπιστήμιο έχει χρεοκοπήσει. Η χρεοκοπία του δεν είναι μόνο οικονομική. Υπόκειται στο πολύ πιο ουσιαστικό αδιέξοδο, πολιτικό και οικονομικό, που διαμορφώνεται εδώ και πολύ καιρό. Κανείς δε γνωρίζει πια τί ακριβώς αποτελεί το πανεπιστήμιο. Το νιώθουμε αυτό ενστικτωδώς. Είναι οριστικά παρελθόν το παλιό πρόγραμμα της παραγωγής μορφωμένων και καταρτισμένων πολιτών. Παρελθόν επίσης το ειδικό πλεονέκτημα που διέθετε ο κάτοχος ενός πτυχίου στην αγορά εργασίας. Όλα αυτά σήμερα είναι χίμαιρες, κατάλοιπα φαντασμάτων που στοιχειώνουν τα κακοσυντηρημένα αμφιθέατρα. Παράταιρη αρχιτεκτονική, τα φαντάσματα των εξαϊλωμένων ιδανικών, η προοπτική ενός κενού μέλλοντος: Ιδού ό,τι απέμεινε από το πανεπιστήμιο...”

Προκήρυξη από τις φοιτητικές καταλήψεις στην Καλιφόρνια 2009

A. Τι θα πει κρίση κι αναδιάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Ας μπούμε στην ουσία του θέματος. Το πανεπιστήμιο, **όπως και κάθε καπιταλιστική σχέση**, βρίσκεται σε κρίση. Μια κρίση λειτουργικότητας, παραγωγικότητας, μια κρίση δομική που μεταφράζεται σε κρίση νομιμοποίησης του ίδιου του πανεπιστημίου σαν αστικός θεσμός στα μάτια της φοιτητικής κοινότητας και ολόκληρης της κοινωνίας. Και όλα αυτά γιατί αδυνατεί να εκπληρώσει αποτελεσματικά (με **όρους καπιταλιστικής διεύρυνσης, νομιμοποίησης και κερδοφορίας**) μερικές από τις βασικές λειτουργίες του: **την αναπαραγωγή και εκπαίδευση μελλοντικών εργαζόμενων με βάση τις μεταβαλλόμενες ανάγκες του κεφαλαίου και τις αγορές, τη σύνδεση του με ατομικά / ιδιωτικά κεφάλαια και επιχειρήσεις, την εκπλήρωση των κοινωνικών προσδοκιών της εργατικής τάξης** (το πτυχίο = κοινωνική ανέλιξη).

Τι μπορεί να “φταίει” που η κρίση αυτή βαστάει χρόνια τώρα; Με δύο λέξεις, ελληνική ιδιαιτερότητα. Ακριβώς επειδή το πανεπιστήμιο αποτελεί μια καπιταλιστική σχέση επηρεάζεται απ’ τον μετασχηματισμό και τη διάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού - κοινωνίας. **Ελληνική ιδιαιτερότητα είναι η δυναμική -αδυναμία του ελληνικού κεφαλαίου σε σχέση με άλλες καπιταλιστές χώρες, οι ιδιαιτερότητες της ελληνικής κρίσης, η όξυνση των κοινωνικών αγώνων και της ταξικής πάλης στην Ελλάδα.** Είναι η αδυναμία του ελληνικού πανεπιστημίου να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του ελληνικού καπιταλισμού και η αδυναμία του ελληνικού καπιταλισμού να ανταποκριθεί στις παγκόσμιες απαιτήσεις. Είναι η παράδοση των φοιτητικών αγώνων, οι νίκες και οι ήττες του φοιτητικού κινήματος, οι δυναμικές αγωνιστικές μειοψηφίες στα πανεπιστήμια, η μη παραγωγικότητα των φοιτητών και η συνειδητή ή ασυνείδητη άρνηση της φοιτητικής εργασίας (λούφα κι αραλίκι), το σαμποτάζ και η υπονόμευση του νόμου -πλαισίου της Γιαννάκου, η καθυστέρηση νέων εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων μετά το ‘06-’07 λόγω της εξέγερσης του Δεκέμβρη κτλ.

Ότι κι αν συμβαίνει πάντως η εκάστοτε κυβέρνηση έρχεται να βάλει χοντρό κωλόχερο ώστε να διορθώσει τη “ζημιά”.

B. Τι φέρνει ο νέος νόμος -πλαίσιο της Διαμαντοπούλου.

Ας δούμε μερικά βασικά σημεία του νέου νόμου:

α. Περαιτέρω σύνδεση χρηματοδότησης - αξιολόγησης: Σε κάθε ίδρυμα συγκροτείται συμβούλιο διοίκησης το οποίο αναλαμβάνει την οργάνωση της διοικητικής, ακαδημαϊκής και οικονομικής λειτουργίας του ιδρύματος. Αυτό θα πει ότι το συμβούλιο διοίκησης έχει το τελευταίο (αποφασιστικό) λόγο για τις πηγές **χρηματοδότησης** του ιδρύματος, καθώς και για τη σύναψη συμφωνιών με ιδιωτικές επιχειρήσεις / επενδυτές με στόχο τη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης.

Το συμβούλιο θα αποτελείται από οκτώ πανεπιστημιακούς, έξι εξωπανεπιστημιακούς (managers) και ένα φοιτητή ο οποίος θα εκλέγεται από ενιαίο ψηφοδέλτιο και με καθολική ψηφοφορία προπτυχιακών και μεταπτυχιακών φοιτητών / σπουδαστών (υποψήφιοι φοιτητές μπορούν να είναι εκείνοι, οι οποίοι βρίσκονται εντός της ελάχιστης διάρκειας φοίτησής τους και μετά το πρώτο έτος φοίτησης).

Η χρηματοδότηση αυτή θα γίνεται μέσω **αξιολόγησης** της **“ παραγωγικότητας ”** της κάθε σχολής, η οποία θα ορίζεται ως η χρησιμότητα του αντικειμένου των ερευνών και της τεχνογνωσίας ως προς την αγορά, την εθνική και ευρωπαϊκή στρατηγική ανάπτυξης, την αναλογία εισερχόμενων/αποφοιτών φοιτητών (κάτι που ανοίγει τον δρόμο για τις διαγραφές) χωρίζοντας έτσι τα ιδρύματα σε **“ αποδοτικά ”** και μη. Οι σχολές θα αναγκάζονται να καλύπτουν τις δαπάνες υποχρεωμένες στους ιδιώτες, **στρέφοντας τον προσανατολισμό των σπουδών και της έρευνας προς τα συμφέροντα των εταιρειών** τους, με αποτέλεσμα οι φοιτητές να μην μπορούν να ακολουθήσουν τις δικές τους επιστημονικές και γνωστικές επιθυμίες. Αν κάποιο ίδρυμα δεν αξιολογείται παραγωγικό θα υποχρηματοδοτείται καθώς δεν θα βρίσκονται πηγές χρηματοδότησης, με αποτέλεσμα να υπολειτουργεί, να κλείνει ή να **οδηγείται σε δίδακτρα.**

β. Εντατικοποίηση των σπουδών: Επιβάλλονται τα **μαθήματα-αλυσίδες**, όπου για να δώσεις ένα μάθημα θα πρέπει να έχεις περάσει κάποιο άλλο. Μείωση των εξεταστικών που συνεπάγεται με μείωση των “ευκαιριών” να ξαναδώσεις μαθήματα. Στο καπάκι με τα προηγούμενα δύο, που και να θες, δυσκολεύουν το να πάρεις το πτυχίο στην ώρα σου, έρχεται η εφαρμογή του **v+2 έτη σπουδών και διαγραφή** όσων φοιτητών δεν το τηρήσουν. Ένα άμεσο αποτέλεσμα αυτού είναι π.χ. ότι φοιτητές από φτωχές οικογένειες, που δυσκολεύονται οικονομικά, άρα αναγκάζονται να δουλεύουν θα είναι αδύνατον να τηρήσουν το v+2 και θα διαγράφονται.

Αλλαγή του τρόπου διδασκαλίας, οι παραδόσεις των μαθημάτων **γίνονται υποχρεωτικές με απουσίες** και καταγραφή απόδοσης του κάθε φοιτητή). Έτσι χάνεται το δικαίωμα για εθελοντική παρακολούθηση των μαθημάτων, με αποτέλεσμα τον **αποκλεισμό κοινωνικών κομματιών από την γνώση**, αλλά και των ίδιων των φοιτητών από άλλες δραστηριότητες και μαθήματα που συνέπιπταν. **Εφαρμογή των μονάδων ECTS όπου ουσιαστικά θα καταργεί την έννοια του ενιαίου πτυχίου, θα παράγει εργαζόμενους “πολλών ταχυτήτων”** και θα δημιουργεί τεράστιο ανταγωνισμό μεταξύ των φοιτητών κατά τη διάρκεια των σπουδών τους αλλά και αργότερα όταν θα βγουν στην αγορά εργασίας (π.χ. ένας φοιτητής με πτυχίο 220 μονάδων ECTS, θα βρει πιο εύκολα δουλειά σε σχέση μ’ ένα φοιτητή με το ίδιο πτυχίο αλλά με 190 μονάδες ECTS). Αυτή η διαδικασία θα επιφέρει τον κανιβαλισμό μεταξύ των φοιτητών, οι οποίοι θα σφάζονται στο βωμό των πιστωτικών μονάδων.

Δύο σημαντικά συμπεράσματα τα οποία προκύπτουν από τα παραπάνω είναι τα εξής. Πρώτον, οι σχέσεις που θα αναπαράγονται μεταξύ των φοιτητών, θα αντανakλούν τις υπάρχουσες σχέσεις που διέπουν τις αγορές (ανταγωνισμός), επιβεβαιώνοντας την “εισβολή” της κυρίαρχης ιδεολογίας στα πανεπιστήμια. Και δεύτερον, την άμεση πειθάρχηση της φοιτητικής εργασίας και καταστολή κάθε αγωνιστικής προδιάθεσης αφού η κύρια ασχολία του φοιτητή θα είναι το πότε και πως θα πάρει πτυχίο πριν διαγραφεί.

γ. Αρχές πιστοποίησης και αξιολόγησης των σπουδών:

Ινστιτούτα Δια Βίου Εκπαίδευσης: Τα Ινστιτούτα Δια Βίου Εκπαίδευσης ιδρύονται και καταργούνται από τα Πανεπιστήμια και όχι μόνο (π.χ. επιχειρήσεις, εκκλησία, δημοτικές αρχές, ΓΣΕΕ), ανάλογα με τις εκάστοτε ανάγκες της αγοράς. Χορηγούν “πιστοποιητικά επιμόρφωσης” και “πιστοποιητικά συνεχιζόμενης εκπαίδευσης” όπου τα δεύτερα απευθύνονται βασικά σε αποφοίτους ΑΕΙ και ΤΕΙ και στοχεύουν στην καταπολέμηση των “ανελαστικών σπουδών”. Η φοίτηση στα Ι.Δ.Β.Ε. μπορεί να είναι μικρής ή παρατεταμένης διάρκειας με ανώτατο όριο τις 250 ώρες, μικρή ή εντατική, με ευέλικτο ωράριο (Διακοπές, αργίες, Σαββατοκύριακα, βράδια) καταργώντας ουσιαστικά τον ελεύθερο χρόνο του εργαζομένου.

Ουσιαστικά τα Ι.Δ.Β.Ε. έρχονται να γεφυρώσουν το χάσμα ανάμεσα στην εκπαίδευση και στις επιχειρήσεις. **Η εξειδικευμένη γνώση του πτυχίου έχει ημερομηνία λήξης μπροστά στην εξέλιξη της τεχνολογίας και της επιστήμης με αποτέλεσμα τον εξαναγκασμό των εργαζομένων σε συνεχή-δια βίου επανακατάρτιση σύμφωνα με τις απαιτήσεις της εργοδοσίας.** Όποιος δεν συμβιβάζεται με το συγκεκριμένο μοντέλο (δια βίου τρέχουμε, δια βίου παράγουμε) τον περιμένει μια θέση στο ταμείο ανεργίας. Αυτό γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρο αφού η αξιολόγηση των ινστιτούτων θα γίνεται, όπως προβλέπει ο νόμος, από τους φορείς απασχόλησης, δηλαδή από τις επιχειρήσεις. **Τέλος, θα λειτουργούν με δίδακτρα. Αυτό σημαίνει ότι τα αφεντικά θα αναπληρώνουν το “κόστος” της ανεπαρκούς κατάρτισης που θα προσφέρει το πανεπιστήμιο.**

Διεπιστημονικός Οργανισμός Αναγνώρισης Τίτλων Ακαδημαϊκών & Πληροφόρησης – Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών: Η διάταξη του Δ.Ο.Α.Τ.Α.Π. θεσμοθετήθηκε με σκοπό την αναγνώριση των Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών (Κ.Ε.Σ.) και των πτυχίων τους και την εξίσωση τους με αυτά του πανεπιστημίου. Τα Κ.Ε.Σ. αποτελούν παραρτήματα ξένων πανεπιστημίων, κυρίως βρετανικών (BCA, IST Studies, κτλ.), με τριετή προγράμματα σπουδών (δύο χρόνια στην Ελλάδα και ένα στο εξωτερικό) και δίδακτρα. Στην ουσία αποτελούν μπακάλικα κατάρτισης, με εξαιρετικά μικρό χρόνο φοίτησης και εργαλειακή εξειδικευμένη γνώση με μοναδικό στόχο την άμεσα παραγωγική εργασία. Χαρακτηριστικό είναι ότι τα Κ.Ε.Σ. υπάγονται όχι στο Υπουργείο Παιδείας αλλά στο Υπουργείο Εμπορίου.

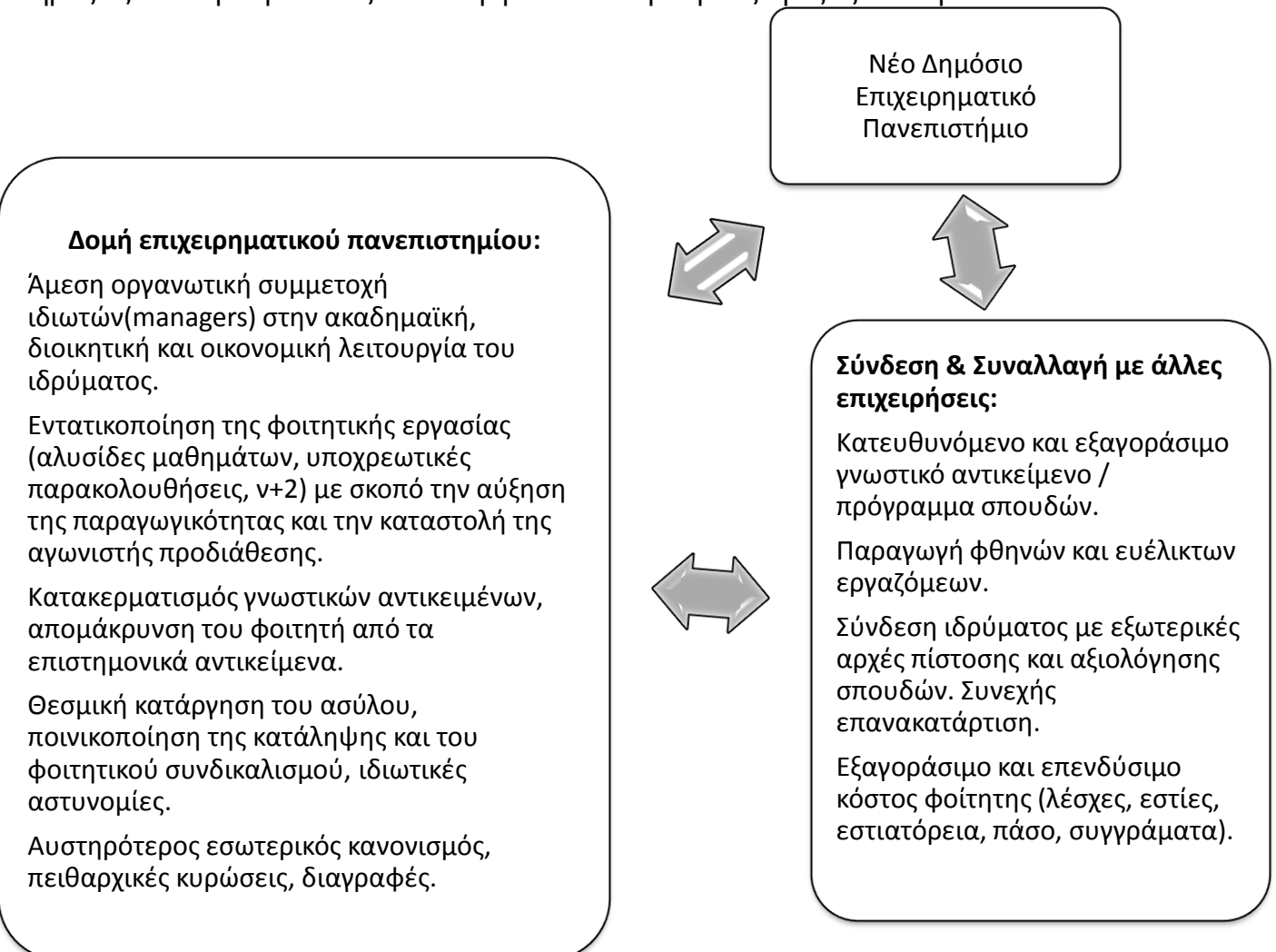
Με την αναγνώριση των Κ.Ε.Σ. δεκάδες ιδιωτικά πανεπιστήμια θα αξιολογούνται μαζί με τα δημόσια με αποτέλεσμα τα δημόσια να υποχρεώνονται στην υποβάθμιση των προγραμμάτων σπουδών τους στην κατεύθυνση της εξειδίκευσης και των δυο κύκλων σπουδών της Μπολόνια.

Ανεξάρτητη Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας: Αρχή που θα αξιολογεί τα προγράμματα σπουδών, θα ελέγχει μέσα από εκθέσεις πόσο ανταγωνιστικά είναι τα ιδρύματα.

Γ. Το πανεπιστήμιο επιχείρηση προ των πυλών

Η εργατική τάξη του προηγούμενου αιώνα ήρθε αντιμέτωπη με δυο μεγάλες προκλήσεις, με το επιστημονικό management τον τειλορισμό και την παραγωγική αναδιάρθρωση του Ford. Προκλήσεις που έφεραν σαρωτικές αλλαγές στους χώρους εργασίας. Στιγμές ενός ταξικού πολέμου που συνεχίζεται μέχρι σήμερα με τα μέτρα λιτότητας που περνάνε πακέτα -πακέτα στην Ελλάδα και σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο νέος νόμος -πλαίσιο σαν ένα μικρό κομμάτι αυτής της ταξικής επίθεσης έρχεται να μετατρέψει εμάς τους φοιτητές και τα Πανεπιστήμια, τους χώρους εργασίας μας, σε κάτι νέο. **Δεν είναι μόνο η προσπάθεια μιας πιο άμεσης σύνδεσης πανεπιστημίου με επιχειρηματικά / ιδιωτικά κεφάλαια που επιχειρείται**(κάτι που ούτως η άλλως θεσμικά υπήρχε η δυνατότητα να γίνει και γινόταν στο δημόσιο πανεπιστήμιο) με το νέο νόμο.

Είναι και η ολοκληρωτική μετατροπή του Πανεπιστημίου σε επιχείρηση και εμάς των φοιτητών εργατών, που δουλεύουμε τσάμπα για να αναπαράγουμε τον εαυτό μας σε μέλλοντα μισθωτό, σε πειθαρχημένα και ευέλικτα ρομποτάκια. Αυτός ο νόμος έρχεται να συνεχίσει τις προηγούμενες μεταρρυθμίσεις, να **ορθολογικοποιήσει και να εντατικοποιήσει την επιχειρηματική λειτουργία του πανεπιστημίου**, να μας υποτάξει όπως έκαναν και κάνουν τα αφεντικά αιώνες τώρα με έναν και μοναδικό σκοπό: την ευκολότερη εκμετάλλευση μας για την επέκταση της κερδοφορίας τους. Μια νέα μέρα ξημερώνει για το “δημόσιο” πανεπιστήμιο μια νέα πραγματικότητα κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωση των ιδρυμάτων του εξωτερικού: **το πανεπιστήμιο επιχείρηση είναι προ των πυλών**. Και μαζί μ’ αυτό μια νέα εργασιακή πραγματικότητα, η ανασύνθεση του κοινωνικού ιστού, η δημιουργία μιας νέας εργατικής τάξης από τη μία ανειδίκευτη, χωρίς πρόσβαση στα ιδρύματα, συσσωρευμένη στο τομέα της ανεργίας και από την άλλη πλήρως εξειδικευμένη εντελώς αναλώσιμη και εκτεθειμένη στις ορέξεις των αφεντικών.

Και πάντα θα υπάρχει

ένα “κίνημα” ενάντια σε κάθε “νέο” νόμο...

Αυτό που μπορούμε να πούμε με σιγουριά είναι ότι ξεκινήσαμε έναν αγώνα για την ανατροπή του νόμου με “γκολ απ’ τα αποδυτήρια”. Και αυτό δεν είναι τόσο το γεγονός ότι το υπουργείο “πραξικοπηματικά” εν μέσω κατακαλόκαιρου και με κλειστές σχολές ψήφισε τον νόμο, αν και η θεαματική διαχείριση του θέματος απ’ τις δυνάμεις τις αριστεράς συσκότησε το ζήτημα. Το τέρμα που δεχθήκαμε ήταν το ότι η φοιτητική κοινότητα και δη οι κινηματικές δυνάμεις γνώριζαν πολύ πριν το καλοκαίρι για την επικείμενη κατάθεση του νόμου και το μόνο που έκαναν ήταν να αρκεστούν σε μερικές σπασμωδικές καταλήψεις, οι οποίες κατά κύριο λόγο συνδεόντουσαν με τις τακτές απεργιακές κινητοποιήσεις της προηγούμενης χρονιάς. **Φτάσαμε έτσι τέλος καλοκαιριού με τον νόμο ψηφισμένο (πολύ σημαντικό δεδομένο για την έκβαση και το περιεχόμενο του αγώνα) και το φοιτητικό κίνημα να προσπαθεί να μπει σε τροχιά κίνησης.**

Η πρώτη συγκροτημένη αντίδραση στη ψήφιση του νόμου ήταν η κατάληψη πρυτανείας του Ε.Κ.Π.Α. στο κέντρο της Αθήνας στα Προπύλαια, στις 22 Αυγούστου. Μια κατάληψη που στόχο είχε να δημιουργήσει ένα κέντρο αγώνα και αντιπληροφόρησης ενάντια στο νόμο, μιας και οι σχολές (το πεδίο εργασίας, παρέμβασης, ζύμωσης και δράσης των φοιτητών) ήταν κλειστές. Και το πέτυχε. Συσπείρωσε αγωνιστές που δεν μπορούσαν να περιμένουν να ανοίξουν οι σχολές, πραγματοποίησε εκδηλώσεις και συζητήσεις για τον νέο νόμο -πλαίσιο, τις δομές και τις πρακτικές του φοιτητικού κινήματος.

Βρισκόμαστε στα τέλη Αυγούστου και ξέσπα μαζικά ένα κύμα αντίδρασης απ’ τη φοιτητική κοινότητα. Καλούνται γενικές συνελεύσεις, παίρνονται καταλήψεις, κλείνουν σχολές με διοικητικά συμβούλια φοιτητών ή τμήματα καθηγητών. Φτάνουμε στο σημείο την δεύτερη βδομάδα του Σεπτεμβρίου να έχουμε 300 τμήματα σχολών κλειστά (κι όχι κατειλημμένα). Είδαμε χαρακτηριστικά όλες τις φοιτητικές παρατάξεις και όλες τις δυνάμεις, μπροστά στην αμηχανία και το “σοκ” να κρατάνε έστω και μια τυπική “αγωνιστική” φρασεολογία και αποφασιστικότητα, να κρατάνε μια στάση “βλέποντας και κάνοντας” η κάθε μία για τις δικές της επιδιώξεις και φιλοδοξίες. Από κει και πέρα ξεκινά μια φθίνουσα πορεία και φτάνουμε στο σήμερα με ελάχιστες σχολές κατειλημμένες και το φοιτητικό κίνημα διχασμένο και ανασυγκροτημένο. Προσπαθώντας να σκιαγραφήσουμε τα χαρακτηριστικά αυτού του κινήματος ενάμισι μήνα τώρα μπορούμε συνοπτικά να αναδείξουμε τα εξής:

- Αγωνιστική διάθεση από μεγάλο μέρος φοιτητών.
- Πλασματικός αριθμός καταλήψεων και αγωνιστικών αποφάσεων.
- Μαζικές συνελεύσεις, δυναμικές σε πολιτικό επίπεδο και σ’ επίπεδο αντιπαράθεσης.
- Άμαζες καταλήψεις και διαδηλώσεις. Τρομακτικά δυσανάλογη συμμετοχή κόσμου με βάση τα αγωνιστικά αποτελέσματα των γενικών συνελεύσεων. Σταθερή συμμετοχή “σκληρά” πολιτικοποιημένου κόσμου.
- Φτωχές σε επίπεδο παραγωγής λόγου και γραφειοκρατικοποιημένες συντονιστικές επιτροπές καταλήψεων. Υπήρχαν και φτωχές εξαιρέσεις που συγκυριακά πέτυχαν, παρόλα αυτά η βάση του κινήματος βυθίστηκε στον πολιτικαντισμό και στις αντιπαραθέσεις πολιτικών δυνάμεων, με τον ανένταχτο κόσμο να αποστασιοποιείται.
- Αποτυχημένος συντονισμός καταλήψεων, με το συντονιστικό Γεν. Συν. & Κατ. να μετατρέπεται σε πεδίο πολιτικής διαμάχης ανάμεσα σε οργανώσεις της αριστεράς.
- Έλλειψη ακτιβισμών και εξωστρεφών δράσεων.
- Ανεπαρκής σύνδεση με άλλα κομμάτια που πλήττονται από το νόμο στα Πανεπιστήμια.
- Μηδαμινή σύνδεση με ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια.

- Ελπιδοφόρο ξεπέραςμα του “κόστους” της εξεταστικής σε πολλές σχολές.
- Οργανωμένη παρουσία σε πολλές σχολές ανένταχτων αντιδραστικών στοιχείων.

Προκείμενου να αποδώσουμε μια σφαιρική εικόνα το πώς είδαμε εμείς τα πράγματα ένα μήνα τώρα, θα συνεχίσουμε με μια πιο αναλυτική παρουσίαση των πολιτικών τάσεων που πολέμησαν, επηρέασαν και αποτέλεσαν το κίνημα, θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε τη δυναμική των εξωτερικών / αντικινηματικών και εσωτερικών / κινηματικών συσχετισμών.

Αντί-κινηματική τάση

ΔΑΠ –ΝΔΦΚ: Ξεκίνησε με μια “αγωνιστική” στάση και φρασεολογία ενάντια στο νόμο πλαίσιο, προτείνοντας στους φοιτητικούς συλλόγους ακόμα και κατάληψη. Για τα μάτια του κόσμου και προσπαθώντας να εκτονώσει όσο περισσότερο μπορεί την κατάσταση. Επίσης ως φοιτητική παράταξη της αξιωματικής αντιπολίτευσης, προσπάθησε να κάνει αντιπολίτευση στην ΠΑΣΠ φορέα του ΠΑΣΟΚ στα πανεπιστήμια, με σκοπό υποστηρικτικό και ψηφοθηρικό ως προς τη Νέα Δημοκρατία. Με την επίσημη έναρξη της ακαδημαϊκής χρονιάς και με την έλευση των πρωτοετών φοιτητών, άλλαξε γραμμή και πρότεινε ανοιχτές σχολές και εξεταστικές γυρίζοντας στη παλιά καλή ΔΑΠ που στόχο έχει τη συσπείρωση αντιδραστικών / συντηρητικών στοιχείων και τη δημιουργία αντικινηματικών πόλων. “Διαφωνεί” με το νόμο παρόλο που τα πλαίσια της περιγράφουν σημαντικές διατάξεις του νομοσχεδίου, εστιάζοντας την αντίδραση της στις διατάξεις εκείνες που οδηγούν στο να χάσουν τις θεσούλες τους στη συνδιοίκηση και το ρόλο τους στα οικονομικά και πολιτικά κομπρεμί με καθηγητές. Τέλος ανέλαβε το κύριο ρόλο της απεργοσπασίας ανοίγοντας με τα “τρένα” της πολλές καταλήψεις.

ΠΑΣΠ: Η ΠΑΣΠ δεν είχε ενιαία στάση στα ιδρύματα. Σε όποιες σχολές έχει αυτοδυναμία και δεν υπάρχει ισχυρός κι οργανωμένος κινηματικός αντίλογος (ΤΕΙ), κράτησε μια “φιλοαγωνιστική” στάση για την ιστορία, την φυσιογνωμία της παράταξης και τα μάτια των πρωτοετών, αλλά γρήγορα άλλαξε γραμμή σταματώντας τις καταλήψεις, μιας και δεν υπήρχε ιδιαίτερο πολιτικό κόστος. Σε όσες σχολές υπάρχει κινηματική -αγωνιστική κουλτούρα, ή σταματά για εξεταστική ή στηρίζει και κατεβάζει κυλιόμενες καταλήψεις. Σε γενικές γραμμές προσπάθησε να κόψει τον ομφάλιο λώρο που την συνδέει με το ΠΑΣΟΚ, καταδικάζοντας έντονα την κυβερνητική πολιτική ώστε να αποβάλλει από πάνω της τη ρετσινιά των πολιτικών και οικονομικών εξελίξεων.

Η ΠΑΣΠ ξεκίνησε έναν αγώνα που εκτός από την αναπαραγωγή της σαν “αριστερή” παράταξη είχε και έχει δύο βασικούς στόχους. Ο πρώτος είναι καθαρά συντεχνιακός –παραταξιακός και αφορά τις θέσεις της στη συνδιοίκηση και τα δικά της πολιτικά παιχνίδια. Ο δεύτερος είναι εντελώς **ΠΑΣΟΚΙΚΟΣ** με όλη τη σημασία της λέξης: αναγνωρίζοντας τις αδυναμίες και το τέλμα του φοιτητικού κινήματος, ωθείται σ’ έναν αγώνα για τη τιμή των όπλων, μέχρι εσχάτων, ξέροντας ότι θα χάσει. Για ποιο λόγο; Με σκοπό από τη μία να εκτονώσει και να απογοητεύσει τον κόσμο και από την άλλη να έχει το κεφάλι της ήσυχο εκπληρώνοντας το χρέος που έχει απέναντι στα μέλη της και απέναντι στις αριστερές παρατάξεις.

“Ανεξάρτητοι”, αντιδραστικοί, αντικαταληψίες: Αυτό το πολιτικό φαινόμενο δεν έχει εμφανιστεί με τέτοια έξαρση ποτέ ξανά τα τελευταία χρόνια. Μια σούμα ξεχασμένων “απουσιολόγων”, καριεριστών, στείρων αντικαταληψιών και συντηρητικών στοιχείων. Προσέφεραν στιγμές απείρου κάλους με τις τοποθετήσεις και τα πλαίσια τους. Οργανωμένοι και ταυτόχρονα ανοργάνωτοι, αποτελούν ένα ρεύμα που συσπειρώνεται σε κάθε πλαίσιο που κατεβαίνει για ανοιχτή σχολή. Κατεβάζουν δικό τους ανεξάρτητο πλαίσιο αντικατάληψης όταν εκθέτονται από κινηματικές δυνάμεις για τον ρόλο τους, οπότε κι αποκτούν αυτόματα ένα “ανεξάρτητο” ιδεολογικό περιτύλιγμα προκείμενου να υπερασπιστούν το αποτέλεσμα. Έτσι αφού δεν μπορούν αυτοί από “θέση αρχής” να συμπορευτούν με κομματόσκυλα τύπου ΔΑΠ, οδηγούν τους Δαπίτες να αποσύρουν τα πλαίσια τους και να στηρίξουν τα ανεξάρτητα. Ούτε γάτα, ούτε

ζημιά...συνδικαλιστές από κούνια! Συντονισμένοι από το facebook και τα forums, όπου ο καθένας πλασάρει την αποψάρα του ως ανεξάρτητη, εξυψώνοντας την αποπολιτικοποίηση και ταυτίζοντας τη πολιτική με τον κομματισμό. Παράλληλα υιοθετούν για τους εαυτούς τους το χαρακτηρισμό του πραγματικά ακηδεμόνευτου, αμεσοδημοκρατικού, ανεξάρτητου κι υγιούς κινήματος. Με βασικούς καθοδηγητές τον Πρετεντέρη, τον Πρωτοσάλτε και άλλους “αγανακτισμένους” μεγαλοδημοσιογράφους που τους δίνουν το πολιτικό άλλοθι ύπαρξης, συσκοτίζοντας το αντιδραστικό τους κίνημα με το κίνημα των πλατειών που ζήσαμε το καλοκαίρι που μας πέρασε. Πολύ απλά βαφτίζοντας και τους δυο στα δελτία των ειδήσεων “αγανακτισμένους”.

Εδώ να κάνουμε μια διευκρίνιση για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις. Θεωρούμε ότι όλα τα παραπάνω αποτελέσαν και αποτελούν κομμάτια ενός *διευρυμένου μπλοκ αντικατάληψης*. Αυτό το αντιδραστικό μπλοκ δεν στοχεύει στην κατάληψη σαν μέσο πάλης, αλλά επειδή η αγωνιστική κινητικότητα το φοιτητών εκφράζεται κατά κύριο λόγο μέσα από αυτήν, συκοφαντώντας και πολεμώντας τις καταλήψεις πολεμούν συνολικά οποιαδήποτε αγωνιστική προδιάθεση, οποιαδήποτε κινηματική λογική, ολόκληρο το φοιτητικό κίνημα. Όταν λέμε δηλαδή μπλοκ αντικατάληψης, εννοούμε (και εννοούν) ξεκάθαρα αντιδραστικό/ αντικινηματικό μπλοκ. Σ’ αυτό μπλοκ εντάσσουμε τους αντιδραστικούς καθηγητές, τις πρυτανικές συντεχνίες, αλλά και εξωπανεπιστημιακά τα Μέσα Μαζικής ενημέρωσης, το Υπουργείο Παιδείας, τη κυβέρνηση και τις πολιτικές δυνάμεις που ψήφισαν το νομοσχέδιο.

KNE (ΜΑΣ, επιτροπές αγώνες): Κλασικά μπεινοβγαίνουν στα κινήματα ανάλογα με το πόσο μπορούν να τα καθοδηγήσουν. Αποδείχθηκαν οι μεγαλύτεροι οπορτουניστές. Ίσως δεν θα καταλάβουμε ποτέ τι θέλησαν πραγματικά να πετύχουν. Η ΚΝΕ ξεκίνησε με μια υπέρ-αγωνιστική στάση προτείνοντας και κάνοντας καταλήψεις παντού (!), από τα ιδρύματα μέχρι και τα διοικητικά και οικονομικά τους κτήρια. Κατάλαβε ότι αδυνατούσε να πάρει συνελεύσεις και πέρασε στο plan b, στα ψηφίσματα κατάληψης “ΝΑΙ ή ΌΧΙ” με το σκεπτικό ότι πρέπει να βγει κοινό μέτωπο ενάντια στα αντιδραστικά στοιχεία και τους αντικαταληψίες. Αυτοί που τόσα χρόνια μας καλούσαν να ακολουθήσουμε πιστά το πολιτικό τους σκεπτικό και πρόγραμμα, κάνουν πίσω, προσπαθούν να μπουκίσουν στις καταλήψεις και να βάλουν το περιεχόμενο τους. Διαβασμένη όπως πάντα, κατανόησε και αυτή με τη σειρά της τις αδυναμίες και το επερχόμενο τέλος του κινήματος και θέλησε να αποστασιοποιηθεί, αρνούμενη να δεχθεί ένα μελλοντικό πολιτικό κόστος. Άλλαξε πλεύση και απέσυρε τις καταλήψεις σχολών.

Γενικά μπήκε σε μια λογική όχι ανατροπής αλλά μη εφαρμογής του νόμου, προφανώς μέσα από τα μέτωπα που σχηματίζει. Θεωρεί ότι ο νόμος μπορεί αποκλειστικά να μπλοκαριστεί μέσα από τις διαδικασίες και τον αγώνα της, για αυτό και η μανία για κλειστά διοικητικά κέντρα ιδρυμάτων και ανοιχτές σχολές. Αφού δεν κατάφερε να αποκτήσει τους συσχετισμούς, προσπάθησε να αποδυναμώσει το κίνημα των καταλήψεων και να δημιουργήσει ένα νέο κίνημα επί του εαυτού της. Για αυτό στοχεύει στη συσπείρωση του κόσμου της, τη διεύρυνση της οργάνωσης της (και συνεπώς του Κόμματος) με την παραδοσιακή αμυντική λογική που τους διακατέχει “πάμε να αποκτήσουμε τους συσχετισμούς”. Μέχρι τότε αγώνας για αυτόν αποκλειστικά το σκοπό.

Παρότι ήξεραν ότι θα συσπειρώσουν αντιδραστικά στοιχεία και αντικαταληψίες, κατέβασαν πλαίσια και άνοιξαν σχολές κάνοντας τη χάρη και παίζοντας το ρόλο των απεργοσπαστών ΔΑΠ – φυτά. Δεν ξέρουμε αν τρέφουν αυταπάτες για τα φυτά, τους Πασπίτες και Δαπίτες που τους ψήφισαν προκειμένου να ανοίξουν οι σχολές, ότι θα ακολουθήσουν το δικό τους πρόγραμμα ή θα πολιτικοποιηθούν διαβάζοντας το πλαίσιο τους. Παρότι σκύλιασαν πολύ σωστά για το αντιδραστικό μπλοκ που δημιουργείται, δεν δίστασαν να παίξουν το παιχνίδι της αντίδρασης ανοίγοντας σχολές, στέλνοντας τον κόσμο σπίτι του, τα φυτά στον ακαδημαϊκό παράδεισο τους και την κανονικότητα στην καθημερινότητα μας. Και όλα αυτά προκειμένου να κάνουν το πολιτικό τους κομμάτι, να πάρουν μια σφραγίδα νομιμοποίησης του αγώνα τους, μένοντας προσκολλημένοι στην αστική ηθική και νομιμοφροσύνη. Όλα αυτά βέβαια μέχρι να αποκτήσουν τους συσχετισμούς.

Μια κινηματική κριτική στην αριστερά του κινήματος.

Σ' αυτό το σημείο κρίνεται επιτακτικό να πούμε δύο λόγια για τα εσωτερικά του φοιτητικού κινήματος. Για να το κάνουμε αυτό θα πρέπει αναπόφευκτα να αναφερθούμε στις δυνάμεις τις αριστεράς, καθώς ηγεμονεύουν και αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία του κινήματος αυτού. Ενάμιση μήνα τώρα “τρώμε τα μούτρα μας” με τις αριστερές δυνάμεις για να βγάλουμε καταλήψεις κι ερχόμαστε σε πολιτικές αντιπαραθέσεις στις συντονιστικές επιτροπές για το περιεχόμενο και τη δράση της κατάληψης. Κατανοήσαμε απόλυτα τη λογική τους, αντιπαρατεθήκαμε, γίναμε αποδέκτες νέων επιχειρημάτων και ου το καθεξής. Για να πούμε τι κάνει “λάθος” η αριστερά, θα πρέπει πρώτα να αναλύσουμε κάποια βασικά για εμάς στοιχεία του πολιτικού τους σκεπτικού. Αν και αναγνωρίζουμε σημαντικές διαφοροποιήσεις στις μεταξύ τους τάσεις κι οργανώσεις, θα αναφέρουμε κάποια πολιτικά χαρακτηριστικά που εκφράζουν μαζικά τον αριστερό χώρο.

Για αρχή θα σταθούμε στη λενινιστική λογική που χαρακτηρίζει όλες σχεδόν τις οργανώσεις της άκρας αριστεράς και η οποία συνοψίζεται στη διάκριση της αριστερής πρωτοπορίας από τις μάζες: η πρωτοπορία πρέπει να απευθύνεται στις μάζες με ένα επίπεδο λόγου πολύ κατώτερης κριτικής αξίας, γιατί οι μάζες “δεν καταλαβαίνουν” άλλη γλώσσα και χρειάζεται απλά να ακολουθούν την πρωτοπορία που “ξέρει”. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτού είναι η μυστικοποίηση της καπιταλιστικής κρίσης, η “έμμεση” ταξική ανάλυση, η προσκόλληση στο γενικό “λαός” κι όχι στην εργατική τάξη. Το πιο τρανταχτό παράδειγμα είναι ότι στοχοποιεί τους εχθρούς της ανάλογα με το διάχυτο κοινωνικό αίσθημα (το οποίο είναι κάτι εντελώς μη αντικειμενικό, μη σταθερό και καθοδηγούμενο από τα Μ.Μ.Ε.). Το βλέπουμε αυτό σ' ένα από τα κεντρικά τους συνθήματα: “Κάτω η Χούντα Κυβέρνησης - ΕΕ -ΔΝΤ”. Επιδιώκουν να καταντάνε ειδικοί της πολιτικής και ουσιαστικά στοχεύουν σε μια εκλογική αναμέτρηση, στηριζόμενη από τον “αμαθή λαό”.

Ας γυρίσουμε πίσω στα αμφιθέατρα. Δεν πιστεύουμε ότι η αριστερά απλά “φοβάται” να μιλήσει άμεσα για ταξικό πόλεμο και επιλέγει κάτι πιο “πιασάρικο” για να γίνει κατανοητή. Εδώ κρύβεται μια συνολικότερη πολιτική αντίληψη. Δεν χρειάζεται να μιλήσει για ταξικό πόλεμο στα πανεπιστήμια γιατί πολύ απλά...δεν το πιστεύει! Δεν αντιλαμβάνεται το πανεπιστήμιο ως μια καπιταλιστική σχέση, πεδίο που επιτελείται ο ταξικός ανταγωνισμός και πολύ περισσότερο έχει μια αφηρημένη και ιδεαλιστική άποψη για το τι είναι ο φοιτητής. Λόγω κάποιων ιδιαιτεροτήτων του (νεότητα, διάνοηση κτλ.) η αριστερά εντάσσει το φοιτητή απλά ως κάτι φίλα προσκείμενο στην εργατική τάξη. Δεν μπορεί να αντιληφθεί ότι ο φοιτητής εργάζεται (και μάλιστα άμισθα) για να παράγει το εμπόρευμα εργατική δύναμη κατάλληλη για τις ανάγκες των αφεντικών. Οι φοιτητές εργάζονται για να παράγουν τον εαυτό τους ως εργάτη:

“...Ο μισθός είναι η πιο απατηλή σχέση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργατική τάξη καθώς αποκρύπτει την άμισθη εργασία, με άλλα λόγια εκείνο το μέρος του χρόνου εργασίας που το κεφάλαιο οικειοποιείται χωρίς κάποιο αντίτιμο. Σίγουρα, η αριστερά έχει δώσει έμφαση σε εκείνο το μέρος του χρόνου εργασίας που είναι άμισθο μέσα στο εργοστάσιο αλλά αγνόησε σταθερά την άμισθη εργασία έξω από αυτό. Στην πραγματικότητα σήμερα το κεφάλαιο εξαρτιέται όλο και περισσότερο από την ιδιοποίηση της άμισθης εργασίας έξω από το εργοστάσιο η αριστερά όχι μόνο δεν αμφισβητεί την εξουσία αλλά στην πράξη συνεργάζεται μαζί του...”

Τζωρτζ Καφετζής

Τώρα μπορούμε και καταλαβαίνουμε γιατί η αριστερά αδυνατεί να ορίσει τον φοιτητή ως υποκείμενο του αγώνα. Τώρα καταλαβαίνουμε γιατί η αριστερά θεωρεί το φοιτητικό κίνημα ως υποστηρικτικό και συνοδευτικού του εργατικού. Για αυτό το λόγο αδυνατεί να οξύνει τον φοιτητικό αγώνα στα όρια του, περιμένοντας πάντα να ξεσπάσει κάποιο εργατικός κίνημα για να στηριχθεί επάνω του. Δεν είναι τυχαίο ότι η αριστερά απέτυχε να δώσει προοπτική όχι μόνο στη νίκη, αλλά και στον αγώνα αυτόν καθαυτό. **Οι φοιτητικοί αγώνες είναι αντικειμενικά ταξικοί αγώνες και μόνο η ταξική συνειδητοποίηση των**

αγωνιζόμενων φοιτητών θα απελευθερώσει τις προοπτικές του φοιτητικού κινήματος... Αυτό το “θεωρητικό κενό” έχει κι άλλες προεκτάσεις: μη μπορώντας να αντιληφτεί τον ταξικό ανταγωνισμό στα πανεπιστήμια και τον φοιτητή ως ταξικό υποκείμενο αντιμετωπίζει το φοιτητικό σώμα ενιαία. Αδυνατεί να δει ότι ανάμεσα στους φοιτητές υπάρχουν διαφορετικοί ταξικοί προορισμοί οπότε και διαφορετικά ταξικά συμφέροντα. Για αυτό πολλές φορές λαϊκίζει, αποφεύγει την πόλωση και μετατοπίζει το λόγο της προς τα “δεξιά” προκειμένου να έχει λιγότερο πολιτικό κόστος.

Από κει και πέρα η αριστερά παραδοσιακά αναπαράγει την κουλτούρα της διαμεσολάβησης καθώς γραφειοκρατικοποιεί τις συντονιστικές επιτροπές, δεσμεύοντας τες στα πλαίσια των γενικών συνελεύσεων, αποκλείοντας τη παραγωγή πολιτικής μέσα στις καταλήψεις. Διαμεσολαβεί έτσι τον κόσμο που την στήριξε μέσω ενός πλαισίου στις απορρέουσες διαδικασίες. Σαν προέκταση αυτού έρχεται και η πρακτική, καθώς κατά κύριο λόγο περίμενε το *Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων* να αποφασίσει για άμεσες δράσεις και ακτιβισμούς επισκιάζοντας ακόμα περισσότερο τον δυναμικό ρόλο και τη σπουδαιότητα που έχει οι καταλήψεις να είναι ενεργές. Δεν μπορούν να τις αντιληφθούν σαν βάση του κινήματος και ενεργά κύτταρα αγώνα. Ενώ υπήρχε μια διάθεση για εξωστρεφείς δράσεις, το πολιτικό της σκεπτικό δεν της επέτρεψε να καταλάβει ότι αυτές έπρεπε να βγαίνουν από τις βάσεις του κινήματος. Έτσι από τη μία οι καταλήψεις έμειναν παθητικές εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις και από την άλλη η αριστερά οδηγήθηκε σε κεντρικούς συμβολικούς ακτιβισμούς αναπαράγοντας τη λογική ανάθεσης.

Ποιοι είμαστε εμείς που τα γράφουμε;

Το αυτόνομο σχήμα εμπεριέχει έννοιες στις οποίες θέλουμε να κάνουμε συγκεκριμένη αναφορά αντιμετωπίζονταν τες ως σημεία κλειδιά για την ταυτότητά του. Το όνομα μας, κουβαλάει τις εμπειρίες, τις πρακτικές και τις επιλογές μας. *Αυτόνομο* θα πει απαλλαγμένο τόσο από τις πελατειακές όσο και από τις σχέσεις διαμεσολάβησης των κομματικών – και μη – παρατάξεων μέσα στο πανεπιστήμιο. Ως *διαμεσολάβηση* αντιλαμβανόμαστε τη διαδικασία, με την οποία κάποιος τρίτος παρεμβάλλεται ανάμεσα στο λόγο, τη δράση και τις σχέσεις μας. Διαμεσολάβηση είναι οι θεσμοί ανάθεσης και αντιπροσώπευσης, όπως οι εκλογές και τα κόμματα. Διαμεσολάβηση είναι επίσης τα μήντια, το χρήμα, το θέαμα, όλα αυτά δηλαδή που αλλοιώνουν και περιορίζουν τη δημιουργικότητα, την διαμόρφωση/παραγωγή πολιτικής άποψης και την κριτική μας σκέψη.

Αυτόνομο θα πει επίσης ότι δεν περιχαραινόμεστε ιδεολογικά. Βάζουμε κάτω τις απόψεις μας, αναλύουμε, κριτικάρουμε, συζητάμε και διαμορφώνουμε πολιτική άποψη, για ζητήματα που αφορούν την επικαιρότητα και τα κινήματα, χωρίς αυτή να πλασάρεται από κάποιο κόμμα ή κάποια οργάνωση. Οι πολιτικές αναλύσεις που παράγουμε δεν διεκδικούν το αλάνθαστο. Έτσι και αλλιώς δεν πιστεύουμε ότι κατέχουμε την «πάσα αλήθεια», ούτε πολύ περισσότερο ότι υπάρχει αυτή η αλήθεια που θα λύσει όλα μας τα προβλήματα. Τις «αλήθειες» τις φτιάχνει η πάλη και το κίνημα. Όλες κρίνονται από την ιστορία και είναι υπό συνεχή αμφισβήτηση.

Σχήμα θα πει ότι φτιάχνουμε εμείς οι ίδιοι την οργάνωση (*αυτό-οργάνωση*), τη δομή και τη στρατηγική μας, «από τα κάτω», χωρίς ιεραρχίες και αρχηγούς. Σε μια ισότιμη και αμεσοδημοκρατική βάση. Τι θα πει όμως αμεσοδημοκρατική διαδικασία; Θα πει, ότι στις συνελεύσεις μας δεν υπάρχει κάποιος που ο λόγος του έχει αυξημένη βαρύτητα, ή που η γνώμη του μετράει πιο πολύ. Σημαίνει ότι αφήνουμε στη μπάντα τους διαχωρισμούς που παράγει ο καπιταλιστικός κόσμος, ρατσιστικούς και σεξιστικούς, σπάμε στη πράξη το αρχηγιλίκι και συμμετέχουμε όλοι επί ίσοις όροις. Πιστεύουμε ακράδαντα ότι τα πολλά μυαλά (άρα και περισσότερες ιδέες) είναι πάντα καλύτερα από ένα. Γι' αυτό οι αποφάσεις μας είναι συνθετικές. Αντανακλούν δηλαδή το αποτέλεσμα του διαλόγου, τη ζύμωση των απόψεων/τοποθετήσεων. Αυτό είναι που λέμε εμείς *συνδιαμόρφωση και συναπόφαση*.

ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΦΜΣ: μαθαίνοντας και κάνοντας!

Οι απόψεις αυτές έχουν άμεση επιρροή στις πρακτικές που επιλέγουμε και έχουν δώσει ουσιαστικό χαρακτήρα στην έως τώρα πορεία του σχήματος. Ο **πειραματισμός** είναι η καταλληλότερη λέξη για τον χαρακτήρα αυτό και νοηματοδοτείται από την διαλεκτική σχέση που απαιτούμαι να έχει η δράση με τις ανάγκες του αγώνα. Στα πλαίσια αυτής της διαδικασίας αν μια κίνηση μας κριθεί λανθασμένη εκ του αποτελέσματος, είμαστε υποχρεωμένοι να αναγνωρίσουμε αυτή την αποτυχία. Έτσι αφού έχουμε αξιολογήσει τις αδυναμίες μας και σύμφωνα πάντα με τις συνθήκες που αντιμετωπίζουμε κάνουμε την επόμενη στρατηγική επιλογή.

Για να διασφαλίσουμε την ορθή αξιολόγηση της επικαιρότητας προσπαθούμε να αναλύσουμε τις εκάστοτε περιστάσεις με γνώμονα αντικειμενικές γνώσεις και όχι λαμβάνοντας υπ' όψιν υποκειμενικές εκτιμήσεις. Η συνέπεια σ' αυτό αποτελεί για εμάς ζήτημα ιδιαίτερης σημασίας στη διαδικασία σχεδιασμού και προγραμματισμού. Η εύστοχη αναγνώριση των μεταβαλλόμενων αδυναμιών του αγώνα καθώς και η κριτική των ζητημάτων που προκύπτουν δημιουργεί έναν δυναμικό συνδυασμό. Είναι αυτός που θα καθορίσει τόσο τα σημεία στα οποία θα αναλωθούμε όσο και την αναγκαιότητα για να ακροβατήσουμε μεταξύ τήρησης της κριτικής μας για το κίνημα (π.χ. άποψη για τις δομές και τις διαδικασίες του, περιεχόμενο αιτημάτων) και εργαλειακής θεώρησης των αποφάσεων μας.

Να ξεκαθαρίσουμε εδώ ότι δεν φοβόμαστε να κινηθούμε σε χώρους οι οποίοι εκ πρώτης όψεως φαίνονται να είναι απαγορευμένοι από τις ιδεολογικές μας καταβολές, επειδή έχουμε σταματήσει εδώ και καιρό να κρίνουμε ιδεοληπτικά. Πάντα όμως, σε τέτοιες περιπτώσεις ψάχνουμε παράλληλα απαντήσεις στα ερωτήματα που δημιουργούν οι εσωτερικές μας αντιφάσεις. Γιατί έτσι αντιμετωπίζουμε τη συμμετοχή μας σε διαδικασίες "ταμπού" που "απειλούν" την ιδεολογική μας "καθαρότητα". Ξεκινάμε από μια θέση αρχής: παραφράζοντας μια προηγούμενη θέση μας, τον δρόμο προς την κατάκτηση των προσδοκιών τον χτίζουν η πάλη και το κίνημα. Αρνούμαστε να υπερασπιστούμε οποιαδήποτε κατεύθυνση η οποία περιχαράκωνει τις προσπάθειές μας πόσο μάλλον να την ακολουθήσουμε. Οι εμπειρίες, οι ώριμες αλλά πολύ περισσότερο οι πρόσφατες, είναι αυτές που υποδεικνύουν την στρατηγική εκείνη η οποία εξυπηρετεί τις καθημερινές μας μάχες. Είναι αυτές που έχοντας κατά νου τις πολιτικές θέσεις που της συλλογικότητας, θα αναπαράγουν τον εαυτό τους στην επιλογή των επόμενων κινήσεων μας.

Υποστηρίζουμε ότι η εξωστρέφεια και η ευελιξία είναι χαρακτηριστικά που οφείλουν να κάνουν κτήμα τους κινήσεις οι οποίες έχουν ως προτεραιότητα το κίνημα. Σ' αυτή την λογική θεωρούμε απαραίτητη προϋπόθεση την αποϊδεολογικοποίηση της πολιτικής σκέψης η οποία πολλές φορές καταλήγει τροχοπέδη στην αγωνιστική παρουσία. Όταν λοιπόν λέμε πως προτιμάμε να είμαστε πρακτικοί το κάνουμε από την σκοπιά που ιεραρχεί τα δεδομένα με αφετηρία την προώθηση του κινήματος. Στις αρχικές συζητήσεις για τη δημιουργία του αυτόνομου υπήρχε ένα(σαφώς όχι το μοναδικό) σημείο που όλοι συγκλίναμε, θέλαμε να διευρύνουμε τον ταξικό ανταγωνισμό μέσα στις σχολές. Πιστεύουμε λοιπόν πως η συνεργασία των τάσεων των κοινωνικών κινήσεων είναι όχι μόνο αναγκαία αλλά και ζητούμενο. Η πολιτική αντιπαράθεση είναι παραγωγική και από αυτή την οπτική γωνία την αντιμετωπίζουμε.

ΘΕΣΕΙΣ

Η οργανωμένη συμμετοχή στους αγώνες που έχουμε δώσει τον τελευταίο χρόνο έχει επιφέρει, ανάμεσα σε άλλα, πολιτική ζύμωση και παιδεία σ' εμάς τους ίδιους. Είναι ένα αποτέλεσμα το οποίο κυνηγήσαμε από την αρχή και συνεχίζουμε να έχουμε ως στόχο. Όπως έχουμε αναφέρει προσπαθούμε να είμαστε ευέλικτοι για να μπορούμε να "κάνουμε παιχνίδι" με οποιοσδήποτε συνθήκες και, στο μέτρο του δυνατού, να έχουμε πλήρη εικόνα της πραγματικότητας. Για τον λόγο αυτό οι κατακτημένες γνώσεις και εμπειρίες έπρεπε να συνδεθούν και να παράγουν κάποια συμπεράσματα που αφορούν το κίνημα

μέσα στη τριτοβάθμια εκπαίδευση, τις αδυναμίες του, την οργάνωσή του και τα δικά μας αδιέξοδα. Η αποκρουστικότητα αυτής της διαδικασίας είναι η κατάκτηση κάποιων θέσεων, οι οποίες με τη σειρά τους θα είναι πολύτιμα εργαλεία στον αγώνα που μαίνεται.

Θεωρούμε σκόπιμο αρχικά να αναφέρουμε εδώ τις ευρύτερες επιδιώξεις μας έξω από τα πλαίσια του αγώνα κατά του νόμου πλαίσιο. **Ξεκινώντας με κάτι το οποίο μάλλον έχει γίνει ξεκάθαρο μέχρι τώρα να πούμε ότι προσπαθούμε να συμβάλουμε στην όξυνση της ταξικής πάλης μέσα στις σχολές όπως επίσης και στην ταξική και αυτόνομη οργάνωση των φοιτητών. Αφ' ενός αντιλαμβανόμαστε τον φοιτητή ως εργάτη αφού με την φοίτησή του παράγει το εμπόρευμα της εργατικής του δύναμης το οποίο θα πουλήσει αργότερα στην αγορά εργασίας.** Και για να καταλάβουμε λίγο καλύτερα τι λέμε, το επίδομα πτυχίου το οποίο θα μας πληρώσει το μελλοντικό αφεντικό μας δεν είναι τίποτα άλλο από την άμισθη εργασία των σπουδών μας.

Αφ' ετέρου ξέρουμε πολύ καλά πως το φοιτητικό σώμα είναι ένα ψηφιδωτό διαφορετικών ταξικών προελεύσεων και στοχεύσεων οπότε αυτομάτως η τριτοβάθμια εκπαίδευση γίνεται αντιληπτή ως χώρος συγκρουόμενων ταξικών συμφερόντων. **Μέσα σ' αυτόν τον χώρο, ο οποίος από την παραπάνω θεώρηση αποκτά σωματειακά χαρακτηριστικά, πρέπει να επιβάλλουμε τα συμφέροντα της τάξης μας. Ακόμα επιθυμούμε να δημιουργήσουμε κοινότητες ικανές να ανασυνθέσουν την κουλτούρα αγώνα στη λογική της οποίας δεν τεμπελιάζουμε αλλά αρνούμαστε να δουλέψουμε και δεν προστατεύουμε την "αυταξία" και την "αντικειμενικότητα" της γνώσης αλλά προωθούμε οργανωμένα τα συμφέροντά μας.**

Συγκεκριμένα για το τελευταίο στα πλαίσια των ταξικών μας αρνήσεων το να υιοθετήσει ο φοιτητής την στάση της αμφισβήτησης της γνώσης που παράγεται μέσα στο πανεπιστήμιο αλλά και του τρόπου με τον οποίο αυτή μεταδίδεται αποτελεί ζητούμενο και μέτρο της συνειδητοποίησης του κινήματος. Για να το πάμε παραπέρα **κρίνεται αναγκαία η συνολική αμφισβήτηση του θεσμού του πανεπιστημίου και του κοινωνικού ρόλου που αυτό επιτελεί. Υπάρχει αντικειμενική αλήθεια αυτή που λέει πως η λειτουργία του πανεπιστημίου(,τει) είναι αυτή της παραγωγής καταρτισμένων εργατών.**

ΔΟΜΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Στην προσπάθεια να προσεγγίσουμε τις παραπάνω επιδιώξεις αναλαμβάνουμε ρόλο στο πολιτικό σκηνικό της σχολής μας. Κι από την στιγμή που το αυτόνομο σχήμα δραστηριοποιείται μέσα στις σχολές είναι λογικό επόμενο τα πρώτα συμπεράσματα να έχουν ως επίκεντρο τις διαδικασίες, τις δομές και την ιδιοσυγκρασία του φυσικομαθηματικού. Αρχικά οι γενικές συνελεύσεις και τα κοινά πλαίσια ως προς τις δομές και το περιεχόμενο μας απασχόλησαν έντονα. Και τα δύο είναι σημεία που έχουν διχάσει το χώρο μας (αντιεξουσιαστικό/αναρχικό). Παρά το ρίσκο της αντίφασης και της ρήξης με ό,τι μπορεί να θεωρείται αδιαπραγμάτευτο είχαμε την ανάγκη να εμπλακούμε οργανωμένα στις διαδικασίες του συλλόγου.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

Καταρχάς πρέπει να τονίσουμε ότι θεωρούμε τις γενικές συνελεύσεις βάση του συλλόγου και ως τέτοια έχει προοπτικές κινητήριας δύναμης του αγώνα. Ένας σημαντικός λόγος για τον οποίο συμμετέχουμε σε αυτές είναι η προπαγάνδη του αντιεξουσιαστικού λόγου, η επικοινωνία του ιδανικού της αλληλεγγύης και των πρακτικών της αυτοοργάνωσης και της αυτονομίας. Η οργανωμένη συμμετοχή μας όμως θέλει να έχει και πρακτικά αποτελέσματα. Αποτελεί πραγματικότητα η αναπαραγωγή της διαμεσολάβησης και της ανάθεσης μέσα από τις παραπάνω διαδικασίες. Στόχος μας δεν μπορεί παρά να είναι το σπάσιμο του αέναου κύκλου μεταξύ συμμετοχής και ταυτόχρονης παθητικοποίησης των

αγωνιστικών διαθέσεων. Πολύ απλά της μετατροπής όσων ψήφισαν το αγωνιστικό πλαίσιο σε σιωπηλούς ακολούθους.

Είμαστε της λογικής που λέει πως είναι θεμιτό να προσπαθούμε να εξυγιάνουμε τις συμμετοχικές διαδικασίες χωρίς αυτό να αποτελεί αυτοσκοπό. Ξέρουμε ότι η ουσιαστική ενεργοποίηση του φοιτητή μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από την ριζική αλλαγή των δομών τους. Προσαρμόζοντας λοιπόν τις πρακτικές μας στην πραγματικότητα του φυσικομαθηματικού, το να θέσουμε ως άμεσο στόχο την δημιουργία καλύτερων προϋποθέσεων συμμετοχής που θα υποστηρίζουν την αδιαμεσολάβητη πολιτική ζύμωση και παρέμβαση είναι ένα πρώτο βήμα. Εξάλλου δεν αρνούμαστε πως η "στεγνή" στήριξη και του πιο αγωνιστικού πλαισίου όταν αυτό δεν έχει προκύψει μέσα από μια ανοιχτή διαδικασία δεν μπορεί να βοηθήσει στο να γίνουν κτήμα των φοιτητών ο πολιτικός λόγος, η συγκρουσιακή διάθεση και πολύ περισσότερο η αναγνώριση των ταξικών συμφερόντων.

ΚΟΙΝΑ ΠΛΑΙΣΙΑ

Καλό θα ήταν πρώτα να επιχειρήσουμε μια εύστοχη σύνοψη των όσων έχουν αναφερθεί για το κίνημα. Κάτι τέτοιο θα βοηθήσει στο να αναγνωρίσουμε το πρίσμα κάτω από το οποίο "συμμαχούμε" και "συνεργαζόμαστε" με άλλες κινηματικές δυνάμεις μέσα στα κοινά πλαίσια. Είναι κομβικό το ότι αντιμετωπίζουμε το φοιτητικό κίνημα ως κοινωνικό το οποίο απαρτίζεται μεταξύ άλλων από πολλά ρεύματα και τάσεις. Κάθε τέτοιο διακριτό πολιτικοποιημένο κομμάτι έχει τη δική του ορμή που πηγάζει από τις δράσεις και ταυτίζεται με την παρουσία του. Υποστηρίζουμε την πολυφωνία του και δεν στοχεύουμε σε μία ταύτιση αναλύσεων και πρακτικών. Αντιθέτως η σύγκρουση που γεννιέται από τη συνάντηση αυτών των ορμών μέσα στο κίνημα αναβαθμίζει το λόγο του και τις εμπειρίες του.

Είναι αυτονόητο πως η λογική αυτή είναι αρκετή για να δικαιολογήσει την υποστήριξή μας στα κοινά πλαίσια. Βεβαίως υπάρχει και το πρακτικό σκέλος αυτής της αγωνιστικής επιλογής. Στο παραπάνω πλαίσιο λοιπόν λαμβάνοντας υπ' όψιν την ύπαρξη ηγεμονικών τάσεων μπορούμε να θεωρήσουμε την σύμπραξη ως αντανεκλαστικό επιβίωσης, αφού σε καμία περίπτωση δεν θέλουμε να καταλήγουμε ουρά αλλά να διεκδικούμε καλύτερους όρους στις κινηματικές διαδικασίες.

Κινούμενοι στην κατεύθυνση του ταξικού λόγου αλλά και της διεύρυνσης αυτού, προσπαθώντας να μετακινήσουμε το βάρος από τα bullets αιτημάτων στο πολιτικό περιεχόμενο, επιθυμούμε να διευκολύνουμε την παρέμβαση του φοιτητή στις απορρέουσες διαδικασίες. Μέσο αυτής της οδού είμαστε σε θέση να επηρεάσουμε τα χαρακτηριστικά και το περιεχόμενο του συντονιστικού κατάληψης το οποίο και θεωρούμε βάση του κινήματος. Είναι καίριο για εμάς να συνδιαμορφώνουμε το λόγο που βγαίνει από το κύτταρο αγώνα στο οποίο μεταφράζεται η κατάληψη. Σαν κύτταρο με τη δράση του επηρεάζει την πορεία του κινήματος και από την στιγμή που προσπαθούμε να του δώσουμε κάποια χαρακτηριστικά δεν μπορούμε να λείπουμε από τις διαδικασίες λήψης αγωνιστικών αποφάσεων.

Τι ζητάμε από το κίνημα

Για εμάς, κάθε κίνημα που σέβεται τον εαυτό του, οφείλει να είναι αυτόνομο και να μην είναι αποκομμένο. Θα πρέπει δηλαδή, να ορίζει το ίδιο τις διαδικασίες του «από τα κάτω» και να θέτει τα ζητήματα συνολικά. Έτσι και το φοιτητικό: όποτε και όπου αυτό ξεσπά και συγκροτείται, θα πρέπει να δομείται μέσα από ανοιχτές, αμεσοδημοκρατικές και καθαρές διαδικασίες. Θα πρέπει να θέτει ζητήματα συνολικά και να συνδέεται με επιμέρους αγώνες που ξεσπούν, κοινωνικούς και εργατικούς.

Εδώ να επισημάνουμε ότι δεν θεωρούμε το φοιτητικό κίνημα απλά συνοδευτικό του εργατικού. Θέλουμε ένα φοιτητικό κίνημα αυτόνομο και με ταξική συνείδηση που να κινείται και να αλληλεπιδρά με τα υπόλοιπα κοινωνικά κινήματα. Θέλουμε να ωθήσουμε τον φοιτητικό αγώνα στα όρια του: δεν μας ενδιαφέρει η διεύρυνση των μελών της συλλογικότητας, αυτό που μας καίει είναι οι αγωνιζόμενοι φοιτητές να αυτό-οργανωθούν και να δημιουργήσουν δίκτυα και συλλογικότητες παρόμοιες με τις δικές μας. Συνοψίζοντας θα θέλαμε να σκιαγραφήσουμε μια επιθυμητή προοπτική για το φοιτητικό κίνημα.

Σε επίπεδο αιτηματολογίας τρεις είναι άξονες που κινούμαστε: ο πρώτος **είναι η μη εφαρμογή του νόμου και μπλοκάρισμα του στη πράξη**. Στόχος ο οποίος θα δημιουργήσει την απαραίτητη για εμάς κουλτούρα αγώνα, βασική προϋπόθεση για την ανασύνθεση της τάξης. Αυτό το αίτημα αποτελεί την αποτύπωση της ταξικής πάλης στην καθημερινότητα μας. Αναγνωρίζοντας ότι οι αγωνιστικοί συσχετισμοί δεν είναι ευνοϊκοί σε κάθε σχολή και ότι ένας συνολικός ταξικός αγώνας θα πρέπει να βάζει ζήτημα ανατροπής λέμε δεύτερον, **αγώνας διαρκείας για την ανατροπή του νέου νόμου**. Τρίτον, αποτελεί για εμάς βασικό στοιχείο του αγώνα ότι **σαν φοιτητές εργάτες δεν πληρώνουμε το κόστος παραγωγής της εργατικής μας δύναμης: δεν πληρώνουμε το κόστος φοίτησης μας**.

Τέλος, σε οργανωτικό επίπεδο επιδιώκουμε την απελευθέρωση των συντονιστικών επιτροπών κατάληψης από το γραφειοκρατικό και πολιτικάντικο χαρακτήρα των γενικών συνελεύσεων. Οι βάσεις του κινήματος, τα κύτταρα του αγώνα πρέπει να είναι αυτόνομα για να μπορούν να παράγουν πολιτική καταργώντας τις σχέσεις διαμεσολάβησης και ανάθεσης. Το μέλλον του αγώνα θα κριθεί από το κατά πόσο θα μπορέσει να συνειδητοποιήσει και ενεργοποιήσει κριτικά το υποκείμενο του αγώνα που δεν μπορεί να είναι άλλο από τον φοιτητή –εργατή.

